

DOBBELMANNWEG

Versie 1.6 160105

Gelegen tussen Groenestraat en Hazenkampseweg.
Deze straat is vernoemd naar een van de oudste bedrijven in Nijmegen van de gelijknamige familie. Hierover hierna meer.

Besluitvorming gemeente

openbare ruimte ID 026830000001003
wijk 11 – Hazenkamp
1910 Raadsbesluit d.d. 5 februari 1910;
1924 Raadsbesluit d.d. 9 juli 1924

Franciscus Theodorus Johannes Hubertus (Theodoor) Dobbeldmann (Nijmegen 8 augustus 1830 – Nijmegen 18 december 1912), fabrikant, politicus; zie Nijmeegse biografieën 2004, pp. 40-41. 1930 Hij was lid van den Gemeenteraad en van de Tweede Kamer der Staten Generaal." (Teunissen 1933).

Zijn vader Johann Peter Dobbeldmann (Siegburg 26 december 1799 – Nijmegen 29 februari 1880), ondernemer en gemeenteraadslid (1863-1878), had zich in 1826 in Nijmegen gevestigd. In 1854 kocht hij voor zijn zoons zeepfabriek Het Anker; zie Nijmeegse biografieën 2004, pp. 38-39.

F.T.J.H (Theodoor) Dobbeldmann, gemeenteraadslid (1878-1905), was de vader van Petrus Theodorus Hubertus Maria (Pierre) Dobbeldmann (1862-1934), fabrikant en politicus, gemeenteraadslid (1905-1927); zie Nijmeegse biografieën 2004, pp. 39-40.

15 oktober 1887 werd de heer Dobbeldmann eigenaar van het landgoed 'de Winkelsteeg' met het Jonkerbos. (Hendriks 1987).

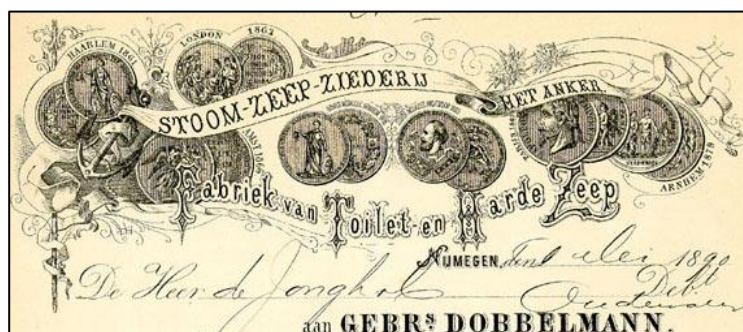
987 Dobbeldmann, P. T. H. M., Mary'Home, Vondelstr. 1

888 Dobbeldmann, P. V. H. M., Huize de Winkelsteeg, *Hatert*" (telefoongids 1915).

Het familiegraf bevindt zich op de Begraafplaats Daalseweg (vak/rij/graf 24/07/05).

De Dobbeldmann fabriek

Niet de grootste fabriek, wel de oudste en gedurende lange tijd de meest bekende van Nijmegen, was de zeepfabriek van de familie Dobbeldmann. Van de licht groeiende chemische nijverheid in de jaren twintig werd alleen de zeepfabriek van Dobbeldmann een onderneming van betekenis. Al een hele tijd voor de ontmanteling van de wallen produceerde Dobbeldmann zeep in een fabriek bij de Waalkade, waar in 1880 zestig mensen werkten. De generaties Dobbeldmann speelde een vooraanstaande rol in het sociale, katholieke leven van Nijmegen, zij namen deel aan Gemeenteraden, woningbouwverenigingen, stimuleerden onderwijs en cultuur. Zo werd De Gelderlander, de krant van de Nijmeegse katholieken vooral door het Dobbeldmann-kapitaal gedragen. Ook toen de zeepfabriek onderdeel was het internationale concern Sara Lee/Douwe Egberts noemde iedereen in Nijmegen en omgeving de fabriek in Bottendaal al honderd jaar de Dobbeldmann. De naam Dobbeldmann als merknaam bleef verbonden aan het waspoeder Dobbeldmann en prijkte lange tijd nog op het dak van de fabriek.

Petrus Th. H. M. Dobbelmann (1862-1934)

Petrus(Pierre) komt in 1886 bij zijn vader in de zaak, hij is dan 24 jaar. Hij wordt enkele jaren later directeur en blijft dit tot 1929. Hij maakt de technische vooruitgang in de nieuwe fabriek mee, de export naar Azië, maar ook de problemen na de eerste Wereldoorlog. Hij is een kunstzinnig man en ontwerpt zelf diverse zeepwikkels en reclamemateriaal. Volgens de traditie van zijn vader en grootvader is hij behalve ondernemer ook in politiek geïnteresseerd: hij is 23 jaar lid van Gemeenteraad, Provinciale Staten en Eerste Kamer.

Zoon Reinier (geboren: 1902) komt in 1928 in het bedrijf. Hij heeft rechten en economie gestudeerd in Amsterdam aan de Gemeentelijke Universiteit en volgt in 1929 zijn vader Petrus op. Reinier heeft het bedrijf van de vloer af leren kennen. Vanaf 1929 is hij mededirecteur van de 'Gebroeders Dobbelmann'. Zijn broer Piet, de chemicus en zijn broer Arnold werken er ook als mededirecteuren.

Familie relaties

De familie Dobbelmann heeft vele adellijke huwelijken gekend met leden van de families Baron Van Lamsweerde sinds 1821, politiek en burgemeesters, familie Terwindt steenfabrieken en Baron Van Rijckevorsel van Kessel sinds 1842.

Wapen Van Lamsweerde

Wapen Terwindt

Wapen Van Rijckevorsel

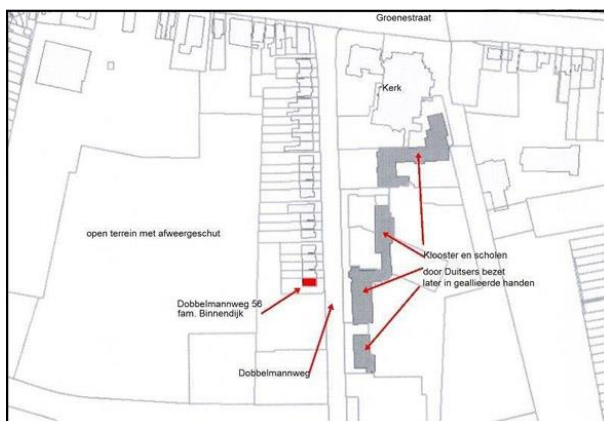

van Rijckevorsel (1842)

Wapen van Kessel

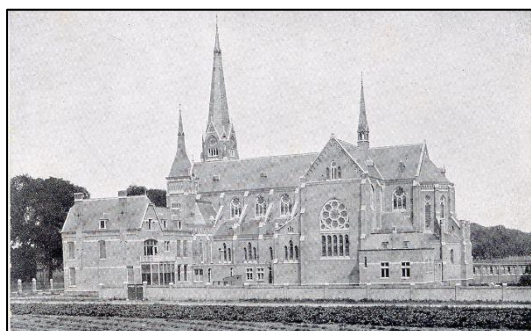
Zie voor Nijmegen Baron Alexander van Lamsweerde onder St. Annastraat.

Dobbelmanweg tijdens de Duitse bezetting

Kerk Groenestraat 229-229a

Heilige Antonius van Padua-Sint Anna of Groenestraatskerk.

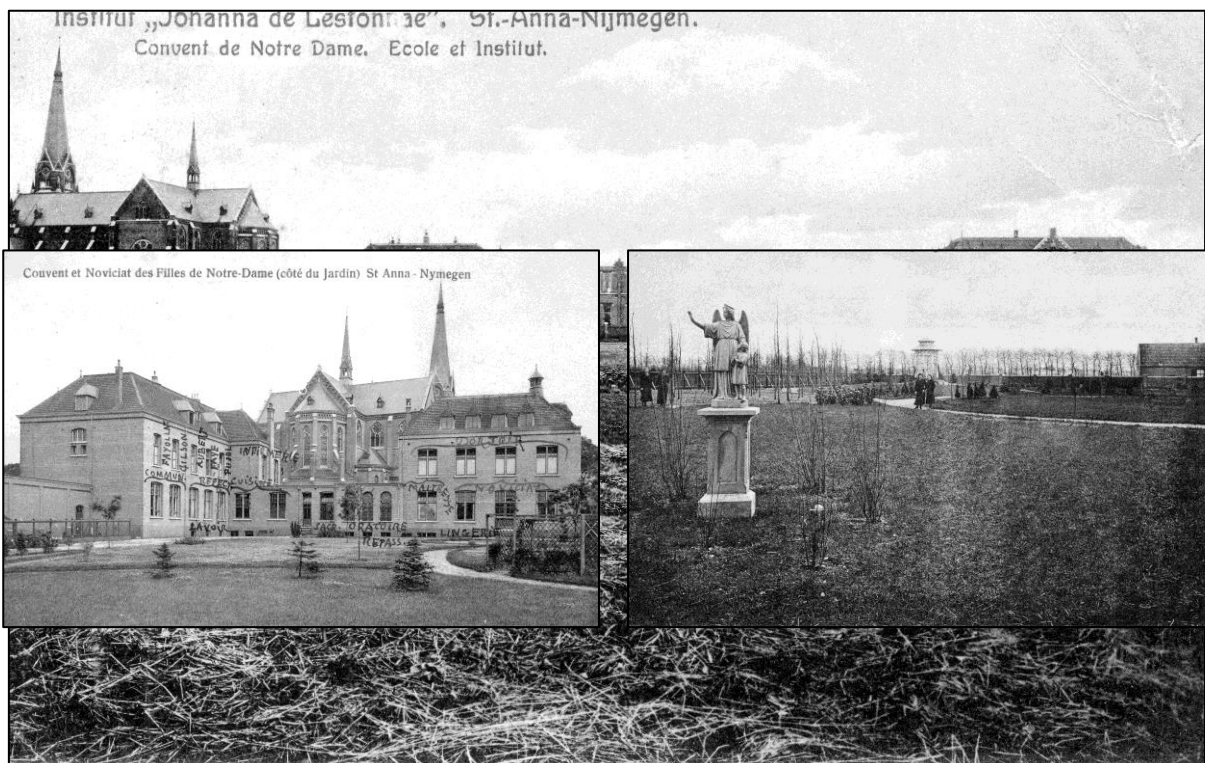
Op 24 mei 1909 werd de eerste steen gelegd voor deze neogotische kerk, die werd ontworpen door A.A.J. Margry. Op 8 augustus van het volgend jaar kon de Heilige Antonius van Padua-Sint Anna - of Groenestraatskerk, zoals deze in de volksmond wordt genoemd - al worden ingewijd. De kerk stond nog ver van de stad in een grotendeels nog onbebouwd gebied. Pas vanaf het begin van de jaren '20, toen met de bouw van het Willemskwartier werd begonnen, werd ze door de groeiende stad omsingeld.

Op de hoek met de Dobbelmanweg werd de pastorie gebouwd in een met de kerk harmoniërende stijl. In 1911 bouwde Margry aan de laatstgenoemde weg een school en een klooster, dat in 1937 werd uitgebreid met een nog bestaande kapel van C. Pouderoyen. A.A.J. Margry overleed nog in 1911 en zijn zoon, J. Margry, bouwde in 1913 verderop aan de Dobbelmanweg nog een pensionaat. Zo ontstond er in enkele jaren tijd een geheel complex. Van dit complex is alleen een schoolgebouw verloren gegaan.

De Groenestraatskerk werd lang met sloop bedreigd, maar is uiteindelijk op de monumentenlijst komen te staan. In 1994-1995 is de kerk gerestaureerd.

1-5 **Het Klooster – Onze Lieve Vrouwe**

1915 Dobbelmanweg nog niet bebouwd met huizen.

Johanna (Jeanne) de Lestonnac was de oprichtster van de van oorsprong Franse nonnencongregatie 'La Compagnie de Marie Notre-Dame', in Nederland genoemd 'Zusters van het Gezelschap van Maria', of ook wel 'Dochters van Onze Lieve Vrouw'. Deze congregatie bouwde in Nijmegen in 1911-1913, vlak om de hoek bij de Groenestraatskerk, dus in de Dobbelmanweg 1-5, een klooster, een bewaarschool en een meisjespensionaat. Het pensionaat werd vernoemd naar de stichtster van de congregatie.

De Heilige Johanna de Lestonnac (Bordeaux, 27 december 1556 - Bordeaux, 2 februari 1640) was een Franse weduwe. Johanna was in 1576 gehuwd met Gaston de Montferrant, baron Landiras, en werd moeder van 7 kinderen, waarvan 2 geestelijke werden. Op haar 41ste werd zij weduwe en beheerde zij zelf de zaken van het landgoed en het kasteel. Toen zij meende dat zij voldaan had aan haar verplichtingen tegenover de wereld, trad zij op haar 46ste toe tot een gemeenschap van cisterciënzers in Toulouse. Zij bleek echter niet opgewassen tegen de ontberingen van de strenge kloosterregel, werd ernstig ziek en wou sterven in het klooster. Dit werd door haar oversten echter afgewezen. Op haar laatste nacht in het klooster kreeg zij een visioen van Maria die een beeld voorhield van Johanna die verdwaalde kinderen hielp.

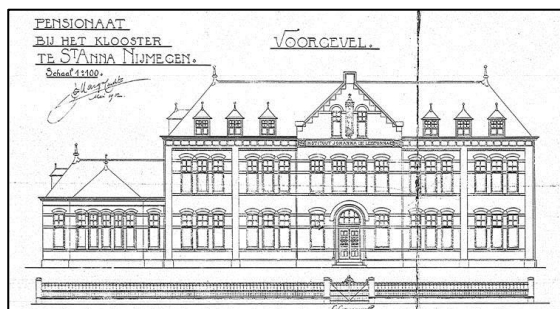
Johanna keerde terug naar haar landgoed en begon deze werkzaamheden op te zetten met plaatselijke vrouwen en priesters. Dit leidde tot de oprichting van de Zusters van het Gezelschap van Maria, met als doel de opvoeding van meisjes en het afremmen van het calvinisme. De congregatie werd door paus Paulus V in 1607 erkend. Johanna werd in 1610 als overste verkozen. De congregatie heeft thans 2.500 zusters, verspreid over 17 landen. Lestonnac werd in 1900 zalig verklaard door paus Leo XIII. De heiligverklaring door paus Pius XII volgde op 15 mei 1949. Haar feestdag is op 2 februari. Zij wordt aanroepen door misbruikte personen, door weduwen en door personen die geweigerd worden in het klooster.

Foto's van Wim Bilo.

De R.K. Meisjesschool

De R.K. Kleuterschool

Voormalig meisjespensionaat van Instituut Johanna de Lestonnac.

Bouwjaar: 1913, architect: J. Margry.

Het pand is van belang als wezenlijk onderdeel van een redelijk gaaf bewaard gebleven complex van een kerkelijk voorzieningencentrum kenmerkend voor het begin van de eeuw.

Bakstenen gebouw in twee lagen met kap.

Naast de brede middenrisaliet met topgevel aan

weerszijden twee door lisenen gescheiden traveeën met drie vensters naast elkaar die smaller zijn dan de vier vensters van het middendeel. Schuiframen met bovenlicht zijn met roeden nader ingedeeld; bakstenen kepermotief in de boogvelden boven de vensters. In de topgevel over de volle breedte op goothoogte een natuurstenen band met het opschrift "Instituut Johanna de Lestonnac", daarboven in een nis een beeld op console onder baldakijn. Fries van gele verblendsteen tussen de gootklossen vertoont verwantschap met klooster en noviciaat op Dobbelmanweg 1, evenals de veelheid aan flinke dakkapellen, die duidt op de indeling van zolders in chambretten. Het metselwerk is versierd met horizontale banden van gele verblendsteen. Aan de noordzijde een aanbouw van bouwlaag met kap met brede gebogen erker naar de straat, oorspronkelijk in gebruik als refter van het pensionaat. Het pand is in 1931 verbouwd tot bewaarschool.

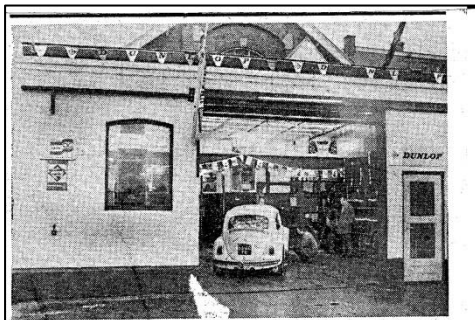
13 1966 G.J.C. Biessels, kolenhandelaar-brandstoffen.

13 Kees van Gent Banden

Kees van Gent ooit gestart op 17 jarige leeftijd bij de Veldstraat met het wegbrengen van Pirelli banden op zijn bromfiets. Na twee jaar verhuisd naar de Dobbelmanweg in de voormalige opslagruimte van kolenboer Biessels samen met zijn vader Cor van Gent die in de heftrucks zat. Anno 1978 opende hij zijn bedrijf aan de Verlengde Groenstraat naast wat nu Spac Sport is. Na jaren in Nijmegen verhuisde het bedrijf naar Wijchen, waar in 2012 het totale gebouw werd vernieuwd.

Voormalige ingang aan de Dobbelmanweg

Wereldkampioen opent bandenbedrijf

Op 1 februari a.s., 's middags om drie uur, zal wereldkampioen motorrijden in de 50 cc klasse en Nederlands kampioen in de 125 cc klasse, Henk van Kessel uit Wanroy, het nieuwe bedrijfspand van de Nijmeegse bandenspecialist Kees van Gent, aan de Verlengde Groenestraat 46a, officieel in gebruik stellen.

Start

Na het behalen van de vereiste vakdiploma's startte de toen 19-jarige Kees van Gent op 1 januari 1967 een bandenbedrijf in een schuur bij aan de Jacobslaan, als voortzetting van een „sluimerend“ Pirelli-bandendepot van zijn enkele jaren eerder overleden grootvader en naamgenoot, Kees van Gent. Een jaar later, toen het schuurtje aan de Jacobslaan reeds lang te klein was geworden, ging hij „inwonen“ in het heftruckbedrijf van zijn vader, Cor van Gent, aan de Dobbelmanweg. In de loop der jaren groeide het bedrijf daar uit tot een volwassen bandenbedrijf, niet in de laatste plaats als gevolg van goed vakmanschap, uitstekende service en concurrerende prijzen. Een en ander had tot gevolg, dat daar al vlug de beschikbare ruimte te eng werd, zodat de montage in de open lucht moest geschieden.

Modern

Na lang zoeken werd aan de Verlengde Groenestraat, tegenover het St. Canisiusziekenhuis een pand gevonden, dat aan de eisen des tijds voor een modern bandenbedrijf voldeed. Naast een ruime montagehal, waarin de modernste monter- en balancerapparatuur staat opgesteld, omvat het pand ruimten voor het personeel, wachtruimte voor de klanten, een kantoorruimte, een showroom en opslagruimte voor de banden. Rond het gebouw is ruim voldoende parkeergelegenheid.

Naast het monteren en balanceren (zowel aan als van de auto), met behulp van moderne apparatuur, is het bedrijf gespecialiseerd in industrie- en motorbanden. Voor het eerst staat in de montagehal een persinstallatie opgesteld.

Door de grote beschikbare voorraad aan banden, in alle maten en soorten, kan iedere automobilist en motorrijder in het nieuwe bedrijfspand snel en naar wens worden geholpen.

notities

- De Wanroyse wereldkampioen motorrijden in de 50 cc klasse en Nederlands kampioen in de 125 cc klasse, Henk van Kessel, zal zaterdag 1 februari om 15.00 uur het nieuwe bedrijfspand van de Nijmeegse bandenspecialist Kees van Gent, officieel in gebruik stellen. Acht jaar geleden zette de thans 26-jarige zakenman aan de St. Jacobslaan het sluimerend Pirelli-bandendepot van zijn grootvader en naamgenoot voort. Een jaar later verhuisde hij naar een pand aan de Dobbelmanweg, waarin tevens het heftruckbedrijf van zijn vader, Cor van Gent, is gevestigd. Daar het Bedrijf aan de Dobbelmanweg grotendeels in de open

1975
okt. 1978

opent op 1 februari om 15.00 uur zijn nieuwe bedrijfspand.

Deze opening zal worden verricht door wereldkampioen der motorcoureurs in de 50 cc klasse

H. v. Kessel

Kees van Gent

banden-specialist

Wij kunnen u nu een nog betere en snellere service geven wat betreft:

MONTEREN
BALANCEREN (dynamisch en statisch) los en om de wielen

Speciale apparatuur voor het persen van **INDUSTRIE-TRUCK-BANDEN**

Kees van Gent

Bandenspecialist

Verlengde Groenestraat 46a
Nijmegen
Telef. 080 - 55 93 56

lucht moest werken is naar andere bedrijfsruimte uitgekeken. Deze werd tenslotte gevonden aan de Verlengde Groenestraat 46a, waar ondergebracht zijn een montagehal, opslagruimte, wachtruimte voor de klanten, perso-

neelcantine, een showroom en kantoorruimte.

tot morgen!

Kees van Gent (1948)

Door Luutje Niemansverdriet

Hoe kom je als zeventienjarige in de bandenhandel terecht?

Mijn opa had een Pirelli-winkel. Hij was een gepensioneerd politieman en had tijd genoeg over. Er stond een advertentie in de krant: Italiaanse importmaatschappij zoekt iemand met bedrijfsruimte die voor ons spullen kan wegbrengen. Daar heeft hij op gereageerd en dat bleek Pirelli te zijn, de bandenfabrikant. Daar is hij mee in zee gegaan, hij woonde op de St. Jacobslaan, maar toen hij dat een jaar of drie had gedaan, was die man zat in één keer dood op de stoel. Ik was toen zeventien en ik wilde eigenlijk kok worden op de grote vaart. Ik was al met mijn vader naar Amsterdam geweest, naar de koksschool, daar zou ik naartoe gaan. Toen kwam mijn grootvader plotseling te overlijden en toen zei mijn vader: Is dat niks voor jou? Ik zei: Nou, wat moet ik ermee. Hij zei: Weet je wat, je probeert het gewoon een jaartje. We hadden niks te verliezen, want die schuren stonden er. Die banden werden in consignatie gezet door Pirelli en het enige wat wij moesten doen was die banden wegbrengen naar de garages. De rekening werd rechtstreeks gestuurd door Pirelli en we kregen 5 procent commissie van het factuurbedrag, netto exclusief btw. Ik zei: Ik ben zeventien jaar, ik kan nog niet eens in een auto rijden. Hij zegt: Probeer het nou gewoon een jaar, en als het niks is, dan stoppen we er toch mee?

Nou, toen ben ik begonnen, ik had een brommer, want ik mocht natuurlijk nog geen autorijden. Daar had ik achter een stang op gemaakt. Daar konden aan iedere kant twee banden aan hangen, vastgemaakt met een touw. En zo reed ik bandjes weg, op een brommer. En mijn vader was wat dat betreft een hele makkelijke... Ik moest ook weleens naar Arnhem en dan zei hij: Ach, neem de auto maar even mee. Natuurlijk super gevaarlijk. Het is allemaal goed gegaan, gelukkig, maar als zeventienjarige reed ik met de auto naar Arnhem om bandjes weg te brengen. Allemaal leuk, maar toen begon een oom: Hé Kees, ik wil wel bandjes van jou kopen, maar dan moet je ze er ook om leggen. En ik dacht: Als ik een monteerapparaat koop en een ?apparaat, dan kan ik ze er zo omleggen. Dat hebben we gedaan en toen ging het van: een oom en daar weer een kennis van en dan daar weer een kennis van. Zo langzamerhand ging ik een klantenkring opbouwen. Er werd leuk aan verdiend en van lieverlee ben ik erin blijven hangen. Zo ben ik in de bandenhandel gerold. Eigenlijk toevallig. Want als mijn opa geen hartverlamming had

gekregen, hij was toen 67 en met 65 was je gepensioneerd, dus hij had het twee jaar gedaan. Maar als die man tachtig was geworden, dan was het misschien wel helemaal niet doorgedaan. Ik heb de kans gekregen en opgepakt. Iets wat ik eerst helemaal niet wilde, begon ik toch wel leuk te vinden. Want ja, jongen van zeventien, auto's, dat was allemaal leuk. Oma leefde toen nog. Die is wel 95 geworden en ze is nog heel lang daar zelfstandig blijven wonen.

Ik was zestien toen ik van de PIUS mulo aan de Akkerlaan af kwam. Ik heb toen nog een jaar thuis gelopen, klusjes gedaan voor mijn ouders: de hele tuin in orde gemaakt, schilderwerk gedaan, babykamer gemaakt voor een zusje van me, een nakomertje. Een jaar later ben ik in de banden gerold, toen stierf mijn opa.

Op de Dobbelmanweg zat kolenboer Biessels. We gingen erheen omdat we hadden gehoord dat het pand te koop was. Mijn vader ging op een middag en ik was erbij, ik zal het nooit meer vergeten. Mijn vader zegt tegen Biezels: Wat kost dat pand. Nou, zegt Biessels, vijftigduizend gulden, voor het hele pand. En dat liep helemaal door tot aan de begraafplaats. Mijn vader zegt: dat geld heb ik niet in één keer, maar als we het nou zó doen, allemaal mondeling hè, ieder jaar betaal ik jou tienduizend gulden. In vijf jaar tijd heb ik het dan afgelost. Nou, zegt Biessels, dat is goed. Gewoon in vertrouwen. En ieder jaar heeft mijn vader tienduizend gulden betaald. Zo kon dat toen. Later heeft hij het verkocht aan Bennie Reijnders, een autohandelaar. Die heeft mij toen nog gebeld of ik een schonegrondverklaring had. Maar daar werd nooit over gesproken in die tijd. Maar die had hij natuurlijk nodig toen hij het weer verkocht. Nu staan er twee huizen, maar die twee hokken schijnen er nog wel te staan. Twee kolenschuren, open hokken, twee muren met een dak erop en die gebruikte Biessels om de kolen in te gooien. Wij gingen daar opruimen toen we het pand gekocht hadden en 's avonds kwam ik helemaal zwart thuis. Dat was in 1975. Mijn vader had een heftruckbedrijf en we zijn er samen in gegaan.

Toen ik die bandenhandel al had, want in het begin zat ik ook te wachten tot er een klantje binnenkwam, heb ik zelfs nog kerstbomen verkocht. Ik pakte alles aan om wat te verdienen en daar kocht ik dan weer dingen van.

- 15 1922 G. Willemse, arbeider Nederlandse Spoorwegen.
- 16 H.J. Weijts.
- 17 1968 G.H. Gerritsen, bouw opzichter.
- 18 1966 H. Weijts, magazijn bediende.
- 19 1966 A.J.H. de Swart.
- 20 1966 J.H. Wannet, sigarenmagazijn.
- 24 1932 J.J. Visker, onderwijzer.
- 25 1948 G.E.W. van der Leij,
1951 H.C. van der Leij, winkeljuffrouw.
- 27 1936 C.H. Möller.
- 29 Anita Franken – Dames kapsalon.
- 30a 1971 Van Dillen, metaalindustrie.
- 31 1959 P.J.M. Gommans, kruidenier.
- 35 1938 G.J. Marsman, koopman.
1968 W.M. Kruitwagen- Schlahhecke.
- 36 1945 Offerman.
- 41 1948 F.L. van der Heijden, machinist Nederlandse Spoorwegen.
1966 J. Vonk, electriciën.
- 45 1966 C.J. Weijers, timmerman & H. Weijers, timmerman.
1968 L.H. Weijers.
- 47 1966 M.F. Kok.

50 Arnolda (Nolly) Adriana van Orsouw, geboren te Nijmegen, 25 maart 1922.

Nolly van Orsouw werkte bij Vroom & Dreesmann in het lintvak. Op 22 februari 1944 was zij onderweg naar haar werk toen het bombardement losbarstte. Zij had de gewoonte om altijd eerst even langs het reisbureau van Lindeman te fietsen op de hoek van de Burchtstraat en het Valkhofplein waar haar verloofde Willy Simons werkte. In of voor het reisbureau werd zij dodelijk getroffen.

Bron: Bart Janssen, De pijn die blijft.

Verslag van buurmeisje mevrouw M. Groothuizen-Sengers. Mevrouw Riet Groothuizen-Sengers woonde bij haar ouders op de Dobbelmanweg nummer 52. Ze werkte bij juwelier Jaques van Baal in de Broerstraat. Naast haar woonden de heer en mevrouw Van Orsouw met hun dochter Nolly, die bij Vroom & Dreesman in het lintvak werkte.

Het bombardement

Die dinsdagmiddag moest ik om één uur beginnen, maar ik werd door het luchtalarm opgehouden. Daarna treuzelde ik nogal en mijn moeder riep dat ik moest opschieten, omdat ze Nolly al had zien wegfietsen. Ik wist dat Nolly voor haar werk altijd eerst even langs het reisbureau Lindeman op het Valkhof fietste. Daar werkte namelijk haar verloofde Willy Simons. Op de Willemsweg zag ik de vliegtuigen overkomen en meteen hoorde ik de verschrikkelijke herrie van het bombardement. Dat vergeet je nooit meer. Ik ben direct weer teruggefietst.

Valkhofplein met op de hoek reisbureau Lindeman.

Nolly getroffen

We leefde erg mee met de heer en mevrouw Van Orsouw. Ze hadden maar één kind. Na een paar dagen hoorden we dat Nolly was gevonden. Ze was dodelijk getroffen op de hoek van de Burchtstraat en het Valkhofplein, precies voor de deur van het reisbureau.

Een paar dagen na het bombardement moest ik weer naar Van Baal om alle spullen in te pakken. De klok aan de voorgevel stond stil op vijf voor half twee. Een week later kreeg mevrouw Van Orsouw bericht dat er nog kleren van Nolly in het Wilhelminaziekenhuis lagen, en ze vroeg mij dat bundeltje te gaan halen. De hal van het ziekenhuis lag vol met stapels kleding. Op de donkerblauw wollen winterjas van Nolly lag een papiertje met haar naam. Ik vond het een vreselijk zware opgave om die jas bij mevrouw Van Orsouw af te geven.

Nolly ligt begraven op het kerkhof in de Groenestraat. Ze ligt naast Lies Hendrix die in de Krayenhoflaan is omgekomen.

Lies Hendrix.

Frituur Bernie

- 51 1934 J.R.F. de Goeij, musicus.
- 52 1934 H.J. van Leth, meesterknecht.
- 54 1948 A. Bambach.
- 56 1948 A.B. Binnendijk.
- 102 1936 H. Cornelisse.
- 106 1948 T. Dommissie-Keestra.
- 110 1968 J. Krouwel, adjunct inspecteur Raad van Arbeid & L.H. Krouwel, assistent leeszaal.

- 120 1951 L.J. Duitman, assistent technische dienst Nyma.
1971 H.A.M. Beemsterboer, logopedisch specialist.
- 122 1938 M.A. van Druten, bakker.
- 136 1938 H.J.A. Wouters, timmerman.
- 138 1968 A.C. Tesser, boekhouder.